

Dr David Bauer, Indukcyjne studium Biblii, wykład 8, Przegląd ksiąg, Jude

© 2024 David Bauer i Ted Hildebrandt

To jest dr David Bower w swoim nauczaniu na temat indukcyjnego studiowania Biblii. To jest sesja 8, Przegląd ksiąg, Jude.

Jak wspominałem wcześniej, podzieliliśmy ten segment na nowy.

Jako próbkę badania książkowego chcemy wykorzystać List Judy. W pewnym sensie to także jest, będzie również w pewnym sensie może służyć jako próbka badania segmentowego, ale oczywiście ma łatwiejszą do opanowania długość. Zatem, co jest dość oczywiste, ponieważ mamy tutaj tylko jeden rozdział, a nie tytuły rozdziałów, nadamy tytuły akapitów, które mamy.

Pracowałem nad moją właśnie wspomnianą tutaj wersją Revised Standard Version, którą uważam za bardzo godne tłumaczenie do celów naukowych. Jest to być może jedno z, być może najbliższe standardowemu tłumaczeniu na język angielski. Choć oczywiście RSV nie sprzedaje się w tak dużej liczbie egzemplarzy, jak na przykład NIV, ma bezpośredni związek z tłumaczeniem z Wersji Króla Jakuba, autoryzowanej wersji z 1611 r., aż do poprawionej amerykańskiej wersji z 1901 r. .

Następnie, oczywiście, mamy poprawioną wersję standardową, która ukazała się w Nowym Testamencie w 1948 r. i w Starym Testamencie w 1952 r. Potem, oczywiście, mamy NRSV, nową poprawioną wersję standardową, która wyszło później. ESV, angielska wersja standardowa, to zasadniczo RSV.

Jak wyraźnie powiedziano we wstępie do ESV, jest to zasadniczo RSV z jedynie kilkoma zmianami tu i ówdzie, które odzwierciedlają teologiczne zobowiązania lub przekonania redaktorów ESV. Ale jedną rzecz, która podoba mi się w odniesieniu do RSV, jest to, że faktycznie zajmuje ona stanowisko pośredniczące między dwoma skrajnościami, jeśli można tak to ująć, teorii przekładu. Z jednej strony tłumaczenie obejmuje w istocie pewnego rodzaju kontinuum. Z jednej strony teorii przekładu mamy coś, co czasami nazywa się równoważnością formalną lub powinieniem powiedzieć, pewną równoważnością formalną lub werbalną lub tym podobną, która w rzeczywistości ma związek z tłumaczeniem słowo w słowo, gdzie tłumacze próbują znaleźć dokładnie właściwe greckie lub hebrajskie słowo dla tego angielskiego słowa dla odpowiadającego mu greckiego lub hebrajskiego słowa lub tym podobnych.

Czasami nazywa się to pejoratywnie tłumaczeniem drewnianym lub być może tłumaczeniem dosłownym. Najlepszym tego przykładem jest być może Biblia New American Standard. Najbardziej skrajnym tego przykładem jest Amplified Bible, gdzie nie wystarczy po prostu zidentyfikować jedno słowo reprezentujące słowo greckie

lub hebrajskie, ale często umieszcza się w nim cały nawias, w którym znajduje się kilka słów, które mają razem uchwycić znaczenie dokładne przemyślenie użytego greckiego lub hebrajskiego słowa.

Na drugim końcu tego kontinuum mamy coś, co czasami nazywa się dynamiczną równoważnością. Panuje tutaj pogląd, że tłumaczenie nie polega na określeniu najlepszego angielskiego słowa, które odpowiada słowu greckiemu lub hebrajskiemu, ale na faktycznym przetłumaczeniu całych jednostek myślowych. A zatem zrozumienie znaczenia lub myśli całego zdania lub nawet całego akapitu, a następnie przetłumaczenie sensu tego zdania lub tego akapitu na angielski.

Jest to reprezentowane przez każde tłumaczenie wydawane przez Amerykańskie Towarzystwo Biblijne, czy też Zjednoczone Towarzystwa Biblijne. Skrajnym przykładem byłaby parafraza. Parafraza jest skrajnym przykładem dynamicznej równoważności.

Myślę, że wartość RSV polega na tym, że stara się wyznaczyć pozycję pośredniczącą między tymi dwoma. Innymi słowy, nie jest przywiązany ani do równoważności werbalnej, ani do równoważności dynamicznej, ale podejmuje decyzje dotyczące tłumaczenia w odniesieniu do tego, czy pójść w tym kierunku, czy też na podstawie wymagań tłumaczeniowych poszczególnych fragmentów. Jest więc bardziej eklektyczny i, moglibyśmy powiedzieć, bardziej indukcyjny, jeśli chodzi o zastosowanie teorii przekładu.

NIV ma tendencję, w niektórych miejscach, do podążania w tym kierunku, a w innych zmierza w tym kierunku w pewnym stopniu na podstawie tego, kto był odpowiedzialny za tłumaczenie różnych części Biblii. Ale przynajmniej ja sam nie widzę tego rodzaju starannego myślenia w odniesieniu do tego, gdzie zmierzać w kierunku równoważności dynamicznej lub równoważności werbalnej w NIV, jaką znajduję w RSV. Teraz RSV jest trudniejszy do zdobycia, zwłaszcza, że masz produkcję NRSV.

Jeśli jednak trudno ci zdobyć RSV, możesz spróbować ESV. Jak mówię, w przeważającej części jest to zasadniczo RSV. NRSV jest ogólnie dobrym tłumaczeniem, ale go nie używam, ponieważ odkryłem, że NRSV wprowadził co najmniej tyle samo problemów, ile próbował rozwiązać w tłumaczeniu.

Są więc miejsca, w których faktycznie poprawia się to w stosunku do RSV, ale znalazłem o wiele więcej przypadków, w których faktycznie wprowadza, a czasem w niewytłumaczalny sposób, problemy z tłumaczeniem. Z tego powodu nadal wolę używać RSV. Ale jedną z rzeczy związanych z RSV jest to, że, jak wiecie, nie uwzględnia ona płci, jeśli chodzi o ludzi.

Zatem nadal mówi się o człowieku, ludzkości lub tego typu rzeczach. I oczywiście jestem wyczulona na to, jak kobiety mogą czuć się wykluczone przez taki język. Musisz więc wiedzieć, że tłumaczenie jest doskonałe i żyję z tym ze względu na wartość, w przeciwnym razie wartość, którą znajduję w RSV.

W każdym razie akapity w RSV są oznaczone wcięciem. Tak więc, gdzie masz wcięcie, masz nowy akapit i to jest podstawa dla tych akapitów, tych tytułów akapitów. List Judy, będąc listem, jest oczywiście ogólnym materiałem ideologicznym.

Podstawową kwestią jest prezentacja pomysłów. Oczywiście wspomniałeś tu o pewnych osobach, w tym na przykład o Henochu. Ale książka nie jest o nich.

Książka tak naprawdę jest o ideach i wspomina się o tych osobach, wspomina się o miejscach i wydarzeniach w służbie tego, co tak naprawdę stanowi główny temat treści książki, czyli prezentacji idei. Jeśli chodzi o główne jednostki i podjednostki, ponownie chcemy się wycofać i je stworzyć. Ważne jest, aby te jednostki i podjednostki były tak szerokie, jak pozwala na to materiał. W ankiecie dotyczącej książki nie chcesz zagłębiać się w szczegóły, ponieważ im bardziej skupiasz się na szczegółach, tym mniej jesteś w stanie skupić się na szerszym, nadrzędnym ruchu książki.

Zatem chcesz, nie chcesz skupiać się na szczegółach, ale cofnąć się i uzyskać poczucie szerokiego, nadrzędnego ruchu książki. A to naprawdę przekłada się na tworzenie jednostek i podjednostek tak szerokich, jak pozwala na to materiał. Moim zdaniem zaczynamy od pozdrowienia w wersecie pierwszym i drugim.

Judy, kazanie Jezusa Chrystusa i brata Jakuba, do powołanych, umiłowanych w Bogu Ojcu i zachowanych dla Jezusa Chrystusa, niech rozmnoży się dla was miłosierdzie, pokój i miłość. A potem, oczywiście, treść listu zaczyna się w wersecie trzecim i wydaje się, że mamy epistolarną konkluzję w wersetach 24 i 25. A teraz do Tego, który może uchronić was od upadku i stawić was bez skazy przed obliczem obecności Jego chwały z radością, jednemu Bogu, naszemu Zbawicielowi, przez Jezusa Chrystusa, Pana naszego, niech będzie chwała, majestat, panowanie i władza przed wszystkimi czasami, teraz i na wieki.

Amen. Zatem najwyraźniej taki jest wniosek. Mamy więc wstęp i zakończenie, a następnie wersety od trzeciego do 23 będą treścią listu.

Teraz, jak sam widzę, gdy cofam się i nabieram poczucia szerokiego, nadrzędnego ruchu, sam widzę tutaj główne pęknięcie, które następuje pomiędzy wersetami czwartym i piątym. W wersetach trzecim i czwartym mamy do czynienia z czymś, co można nazwać rodzajem zapowiedzi tego listu. Kochani, chcąc Wam napisać o naszym wspólnym zbawieniu, uznałem za konieczne napisać do Was, wzywając Was do walki o wiarę raz na zawsze przekazaną świętym.

Bo dopuszczenie zostało potajemnie zdobyte przez niektórych, którzy dawno temu zostali wyznaczeni na to potępienie bezbożnymi osobami, które wypaczają łaskę naszego Boga w rozwiązłość i wypierają się naszego jedynego Mistrza i Pana Jezusa Chrystusa. Widzisz, wskazuje to na okazję i ogólne sformułowanie listu. Z jakiej okazji powstał list, ale także i przesłanie listu zostało tu przedstawione w sposób ogólny.

Zatem, jeśli chodzi o podział wersetów trzeciego i czwartego, byłyby to podjednostki w wersetach trzecim i czwartym, pierwotna intencja, która polegała na napisaniu o naszym wspólnym zbawieniu, a następnie obecna troska, czyli wezwanie do walki o wiarę raz na zawsze przekazaną świętym i powód tego wezwania. W wersecie czwartym zauważ, że masz to wyraźne uzasadnienie. Bo dopuszczenie zostało potajemnie zdobyte przez niektórych, którzy dawno temu zostali wyznaczeni na to potępienie bezbożnymi osobami, które wypaczają łaskę naszego Boga w rozwiązłość i wypierają się naszego jedynego Mistrza i Pana Jezusa Chrystusa.

Kiedy dojdiesz do wersetów od piątego do dwudziestego trzeciego, dałem temu etykietę, adres. Opis, zwłaszcza opis sprawiających kłopoty i wezwanie, co należy zrobić w obecności tych, którzy sprawiają kłopoty, z naciskiem w tym wezwaniu na rolę miłosierdzia. Zauważcie teraz, że w ogólnym stwierdzeniu w wersetach trzecim i czwartym zaczyna od wersetu 3b, mówiąc, że pisze do nich, wzywając ich, aby walczyli o wiarę, wzywając ich, aby walczyli o wiarę, która została raz na zawsze przekazany świętym.

Następnie wyjaśnia powód tego apelu, którym było dopuszczenie bezbożnych. Teraz zauważ, że jeśli chodzi o adres, to on odwraca kolejność. Zaczyna od opisu bezbożnego, od uznania bezbożnego w wersetach od piątego do 16, a następnie na końcu ciała, w wersetach od 17 do 23, znajduje się specyfika wezwania, aby walczyli o wiarę, która została raz na zawsze przekazana świętym.

Wrócimy do tego, ale oczywiście myślę, że będziesz w stanie zobaczyć, że masz tutaj układ chiazmu. Aby w ogólnym oświadczeniu nawoływać do walki o wiarę, a następnie o rozum, dopuszczenie bezbożnych, a następnie w odniesieniu do adresu, w którym idzie dalej i rozwija to, uszczegóławiając to, zaczyna od uznania bezbożnego, B prim, a następnie kończy się wezwaniem do walki o wiarę, A prim. A, B, B liczba pierwsza, A liczba pierwsza.

Teraz znowu podjednostki, które mamy w adresie, które można znaleźć w wersetach od 5 do 23, podjednostki te znajdują się oczywiście w wersetach od 5 do 16, w opisie sprawiających kłopoty, tych bezbożnych, a następnie w wersetach od 5 do 23, napomnienia lub apele do czytelników w wersetach od 17 do 23. To już właściwie wszystko, czego potrzeba, jeśli chodzi o identyfikację jednostek i podjednostek. Właściwie, ponieważ to jest takie krótkie, właściwie i byłem trochę zainteresowany

tym, co się dzieje, posunąłem się tutaj trochę dalej w zakresie identyfikowania nawet jednostek w podjednostkach.

W wersetach, podobnie jak w wersetach od piątego do szesnastego, znajdujemy potwierdzenie, że Bóg osądzi bezbożnych, co potwierdzają przykłady z wersetów od piątego do siódmego. Następnie, w wersetach od ósmego do trzynastego, pojawiają się zastrzeżenia. Pobożni to ci, którzy sieją wśród was spustoszenie.

Są bezbożni i dlatego zasługują na sąd Boży. Następnie ponownie powraca do stwierdzenia: Bóg będzie sądził bezbożnych ustanowionych tutaj na podstawie proroctwa, wersety od 14 do 16. Zatem zaczyna się i kończy stwierdzeniem, że Bóg będzie sądził bezbożnych ustanowionych tutaj na podstawie przykładów z przeszłości, wersety od piątego do siódmego i ustanowione na podstawie przeszłych proroctw, wersety od 14 do 16.

A pomiędzy nimi naprawdę mówi, że ci, którzy przyszli pośród was, są bezbożni i zasługują na boski sąd, są podobni do bezbożnych w przeszłości i zasługują na sąd podobny do sądu, który został ogłoszony na bezbożnych w przeszłości, zarówno przez przykłady z przeszłości i proroctwa z przeszłości. A potem, oczywiście, w wersetach od 17 do 23, mówi, musicie o tym pamiętać w wersecie 17, który wprowadza tak naprawdę dwa rodzaje nawoływań. Wezwanie, aby pamiętać, wersety 17-19, które prowadzi następnie do wezwania drugiego, do nawoływania do działania, do działania dla siebie z jednej strony, wersety 20 i 21, a ze względu na innych, wersety 22 i 23 werseł 23.

A teraz znowu, w odniesieniu do wersetów od 5 do 16, to co podkreśliłeś w wersetach od 5 do 16 to pewność sądu nad bezbożnymi. W obu wersetach od piątego do siódmego i od 14 do 16 odwołuje się do przedchrześcijańskiego objawienia, aby argumentować za pewnością sądu. Istnieją zatem dwie obawy: Bóg osądzi bezbożnych i bezbożni, którzy zasługują na Boży sąd, zostali dopuszczeni do kościoła.

To właśnie podkreśla w drugim punkcie, zwłaszcza w wersetach od 8 do 13. Jednak w wersetach od 17 do 23 mamy do czynienia z ruchem w kierunku objawienia apostoelskiego, podczas gdy w wersety od piątego do 16 skupiamy się na przed-Objawienie chrześcijańskie wykorzystujące historie ze Starego Testamentu, a właściwie, cóż, szczególnie ze Starego Testamentu i proroctw przede wszystkim ze Starego Testamentu, z pewnością objawienie przedchrześcijańskie. W wersetach od 17 do 23 odwołuje się do objawienia apostoelskiego.

Tak mówi w wersecie 17, ale musicie pamiętać, umiłowani, przepowiednie apostołów naszego Pana Jezusa Chrystusa. Mówili wam, że w czasach ostatecznych będą szydery podążający za swoimi bezbożnymi namiętnościami. A potem idzie dalej i mówi: To oni wznecają podziały, ludzie światowi pozbawieni Ducha, ale wy,

umiłowani, budujcie się na najświętszej wierze waszej, módlcie się w Duchu Świętym, trwajcie w miłości Bożej, czekajcie na miłosierdzie naszego Pana Jezusa Chrystusa do życia wiecznego, jak mówią, to nawoływanie, aby działać dla siebie, a potem działać dla dobra innych, a wersety 22 i 23 przekonać tych, którzy wątpią, zbawić innych wyrывая ich z ognia, niektórzy zlitują się ze strachem, nienawidząc nawet szaty splamionej ciałem.

Oto więc główne jednostki i podjednostki narysowane na wykresie zgodnie ze skalą. Zatem znowu można odnieść wrażenie, że poświęca on więcej miejsca i większej masy krytycznej opisowi sprawiających kłopoty niż napomnieniom kierowanym tutaj do czytelników. Chociaż, jak zobaczymy, punkt kulminacyjny książki może mieć miejsce w kontekście powiązań strukturalnych w postaci napomnienia skierowanego do czytelników.

Tak więc, chociaż poświęca więcej miejsca opisowi bezbożnych i osądowi bezbożnych, którzy weszli, wszystko to w rzeczywistości zmierza w stronę ważnego napomnienia dla czytelników. To swoją drogą przypomina nam, że niekoniecznie jest tak, że pisarz uważa za najważniejsze to, z czym spędza najwięcej czasu. Mogą istnieć inne powody, dla których poświęca on więcej miejsca, bardziej krytyczną uwagę, to znaczy uwagę w kategoriach masy krytycznej, jednemu tematowi, a nie drugiemu.

Nie zawsze można z tego wyciągnąć wniosek, że oznacza to, że jest to dla niego najważniejsza lub najważniejsza rzecz. Mogą być tego inne przyczyny. Jeśli chodzi o relacje strukturalne, główne relacje strukturalne, oczywiście, wersety pierwszy i drugi, będące pozdrowieniem, zapewniają przygotowanie lub realizację.

Na tym tle powinniśmy rozumieć resztę Księgi Judy. I dotyczy tła w kategoriach trzech elementów. Po pierwsze, tło związane z pisarzem.

Jego tożsamość to Jude i opisuje siebie w kategoriach relacji. Mówi, że jest sługą Jezusa Chrystusa i bratem Jakuba. Z kolei jeśli chodzi o odbiorców, są oni opisywani na trzy sposoby.

Mówi, że są tzw. Ci, którzy są powołani, są opisani jako umiłowani, umiłowani w Bogu Ojcu i jako zachowani dla Jezusa Chrystusa. A potem, jeśli chodzi o właściwe pozdrowienie, niech rozmnożą się dla was miłosierdzie, pokój i miłość.

Ponownie chcemy zadać w związku z tym pytania w kontekście tego, w jaki sposób każdy główny element tego fragmentu, co mówi konkretnie w odniesieniu do pisarza, odbiorców i zbawienia, przygotowuje i oświetla wersety od trzeciego do 24, resztę księgi. Dlaczego Juda przedstawił tę książkę dokładnie w taki sposób, w jaki to zrobił? A jakie są implikacje, implikacje teologiczne, odpowiedzi na ostateczne i racjonalne pytanie? Zatem, my też wiemy, jak już wspomnieliśmy, zasugerowałem już tutaj, że wersety trzeci i czwarty mogą zawierać ogólne stwierdzenie, to znaczy, że sedno

księgi w rzeczywistości oddaje przesłanie ogólnego stwierdzenia zawartego w tej księdze, że idzie dalej i szczegółowo opisuje to w pozostałej części książki.

Rzeczywiście, w samym ogólnym stwierdzeniu masz uzasadnienie. Mówi, że piszę do was, aby się do was zwrócić, abyście walczyli o wiarę raz na zawsze przekazaną świętym, ponieważ dopuszczenie do niej w tajemnicy uzyskali niektórzy, którzy dawno temu byli przeznaczeni na to potępienie. Wybaczcie mi, bezbożni ludzie, którzy wypaczają wiarę. łaskę Boga naszego do rozpusty i wyrzeczcie się naszego jedynego Mistrza i Pana, Jezusa Chrystusa.

Zatem w ogólnym stwierdzeniu masz uzasadnienie. Powodem, dla którego mówię, że powinniście walczyć o wiarę raz na zawsze przekazaną świętym, jest to, że wstęp został w tajemnicy uzyskany przez bezbożne osoby, które zostały przeznaczone na to potępienie. I jest dokładnie tak, że to ogólne stwierdzenie i uszczegółowienie tego ogólnego stwierdzenia, które jest uszczegółowione, zostało rozwinięte i rozpakowane w wersetach od piątego do szesnastego, co jest chiastycznym sojusznikiem.

Zaczyna więc od opisu tych bezbożnych osób. Rozpoczyna od wyszczególnienia zarówno bezbożnych osób, ich bezbożności, jak i ich potępienia. Swoją drogą, w ogólnym stwierdzeniu zauważcie, że mówi, kto został wyznaczony, kto dawno temu został wyznaczony na to potępienie.

Więc jeszcze raz, to również jest ogólne. Mówi, że zostali wyznaczeni dawno temu, i oczywiście jest to uszczegółowione, gdy mówi o modelach lub przykładach przedstawionych dawno temu w pismach hebrajskich oraz o prorocत्वach, które zostały przedstawione wcześniej w odniesieniu do sądu nad bezbożnymi. Jest więc całkiem jasne, że wyszczególnia, rozpakowuje i precyzuje ten ogólny opis bezbożnych osób i ich potępienia, który został tu wyznaczony dawno temu w wersetach od piątego do szesnastego, a następnie w wersetach od siedemnastego do dwudziestego pierwszego wyszczególnia szczegółowo to, co miał na myśli. oznacza walkę o wiarę raz na zawsze przekazaną świętym.

Jeśli masz zamiar głosić lub nauczać na podstawie tego fragmentu, który jest oczywiście być może jednym z najbardziej znanych wersetów Księgi Judy, bardzo ważna będzie walka o wiarę raz na zawsze przekazaną świętym interpretować to w świetle uszczegółowienia sposobu, w jaki rozwija on sprawę walki o wiarę raz na zawsze przekazaną świętym w wersetach od siedemnastego do dwudziestego pierwszego. To dostarcza konkretnej treści, na czym polega walka o wiarę raz na zawsze przekazaną świętym. A następnie oczywiście kontynuujemy i zadajemy pytania w tej sprawie.

Jakie jest znaczenie głównych elementów w wersetach trzecim i czwartym i jak każdy z nich jest zapisany lub rozwinięty w pozostałej części księgi? Mówiąc dokładniej, w jaki sposób wzmianka o nawoływaniu do walki o wiarę itp. rzuca światło na napomnienia kierowane do czytelników w wersetach od siedemnastego do

dwudziestego trzeciego? W końcu to, co powie dalej w wersetach od siedemnastego do dwudziestego trzeciego, tak naprawdę odnosi się do tego, co powiedział tutaj jako walkę o wiarę. W jaki sposób zrozumienie, że wiąże się to z walką o wiarę raz na zawsze przekazaną świętym, naświetla znaczenie wersetów od siedemnastego do dwudziestego trzeciego? I w jaki sposób powód podany w wersecie czwartym, powiedzmy, ze względu na wprowadzenie tych bezbożnych osób, rzuca światło na pozostałą część księgi, zwłaszcza opis sprawiających kłopoty w wersetach od piątego do szesnastego? Jakie jest znaczenie różnic między wiarą raz na zawsze przekazaną świętym z jednej strony a bezbożnością tych, którzy mają zostać skazani na to potępienie? Jakie są dokładnie różnice? Jakie jest znaczenie tych różnic? Jakie znaczenie mają różnice pomiędzy wiarą przekazaną raz na zawsze świętym a bezbożnością panującą w tym miejscu? Nawiasem mówiąc, wspomnę tylko, że w tym momencie nie odpowiadamy na te pytania, ale jedną rzecz: kiedy już dojdiesz do interpretacji i zaczniesz odpowiadać na to pytanie, zaczniesz widzieć, że cała ta sprawa wiary, która kiedyś była wszystko przekazane świętym może nie być kwestią ortodoksji, ale ortopraksji. Ponieważ to, co robi, polega na przeciwstawieniu wiary raz na zawsze przekazanej świętym nie fałszywej doktrynie, ale fałszywemu życiu, bezbożnemu stylowi życia.

Powtórzę jeszcze raz: jak te różnice zostały rozwinięte w dalszej części książki? Tutaj skupiamy się na konkretyzacji. I w jaki sposób kształtują przesłanie książki jako całości? W jaki sposób chiasm wspiera i naświetla relacje pomiędzy odpowiedzialnością czytelników a charakterem sprawiających kłopoty? Nie wspomniałem o tym w odniesieniu do chiazmu, ale pozwólcie mi powiedzieć, że jedną z funkcji chiazmu jest to, że zazwyczaj sugeruje, że najważniejszą rzeczą jest A i A liczba pierwsza. Zatem, jeśli masz chiasm taki jak A, B, tak jak tutaj, B, A, jednym z celów chiazmu jest wskazanie, że liczby pierwsze A i A są naprawdę najważniejsze i że liczby pierwsze B i B mają tendencję do być stosunkowo drugorzędne.

Jeśli tak jest, to sprawa walki o wiarę i nawoływania, a tak naprawdę specyfika tej walki o wiarę, nawoływania, które mamy na końcu książki, są w rzeczywistości głównym przedmiotem zainteresowania. Oczywiście jest to dokładnie to, czego można się spodziewać. Nie pisze tej książki do bezbożnych.

Pisze je do bogobojnych. W rzeczywistości nawołuje czytelników, aby walczyli o wiarę raz na zawsze przekazaną świętym. I to jest najważniejsze, o czym świadczy fakt, że w chiasmie zaczyna od tego, a kończy na tamtym.

Następnie nasuwają się racjonalne pytania: dlaczego autor rozpoczął książkę od takiego opisu odwołania i powodu odwołania? Dlaczego omówił to w ten sposób? Dlaczego użył tych określeń? I dlaczego rozwinął te dwa elementy, zarówno apel, jak i powód apelacji, czyli bezbożnych i ich osąd, tak jak to zrobił w pozostałej części książki? Dlaczego tak jak on zdecydował się uporać z różnicą między wiarą przekazaną świętym a bezbożnością osób przeznaczonych na potępienie? Dlaczego w ten sposób

wspierał i naświetlał związek pomiędzy obowiązkami czytelników a charakterem sprawiających kłopoty przez to chiazmat? A zatem, jakie są implikacje, pełne implikacje teologiczne odpowiedzi na wszystkie te pytania? Poza tym zauważamy, że w treści książki możemy mieć pewnego rodzaju związek przyczynowy z kontrastem. I tutaj mam na myśli szczególnie wersety od 5 do 23.

Zauważasz, że masz tu ruch od indykatywnego do imperatywnego. Od tego, co jest, do tego, co powinienesz czynić. Innymi słowy, z powodu kłopotów.

Ze względu na ich charakter całkowicie złe, a przy okazji także takie zło, które stara się wciągnąć w siebie, w swoją orbitę. To nie jest kwestia tego, że oni robią tam swoje własne złe rzeczy. Nie, robią to pośród was.

A to zło jest zanieczyszczające. Jest to część charakteru zła, ich zła, jak opisuje to w wersetach od 5 do 16. Ponieważ ten charakter jest całkowity i zanieczyszczający, zanieczyszczający, jest to słowo złe.

I ze względu na konsekwencje, jakie spotykają się z tym rodzajem zła, zarówno ze względu na charakter ich zła, jak i konsekwencje tego zła, osądzając konsekwencję tego zła, zatem tak powinniście na to zareagować. Z imperatywem, wskazaniem, imperatywem, oratorium, przyczynowością. W konsekwencji nawoływanie czytelników, aby byli sprawiedliwi i pomagali innym stać się sprawiedliwymi, aby całkowicie się od nich różnili.

Dlatego bądźcie i stańcie się od nich zupełnie różni. Zatem masz zarówno przyczynę, jak i kontrast. I znowu stawiamy pytania w tym zakresie.

Jak, zaczynając od ostatecznego, jakie jest znaczenie pewnego rodzaju pytania, jak opisano tych sprawiających kłopoty? Jak dokładnie są tutaj opisane? A jakie jest dokładne znaczenie tego opisu? Jakie są główne elementy tego ruchu, od zła po sąd Boży, którego mogą się spodziewać? Jakie jest znaczenie każdego z tych głównych elementów? W jaki sposób opis tych sprawiających kłopoty prowadzi, powoduje lub wywołuje takie napomnienia? Jakie są główne różnice między opisem tych awanturników z jednej strony a rodzajem życia, do którego autor zachęca swoich czytelników, z drugiej strony? A jakie jest dokładne i konkretne znaczenie tych różnic? Zauważcie, że skupiamy się tutaj zarówno na związku przyczynowym, jak i na kontraście. A potem pojawia się racjonalne pytanie: dlaczego, według tego listu, ci sprawiający kłopoty byli tak całkowicie źli? Nawiasem mówiąc, wskazuje to na jeden rodzaj racjonalnego pytania. Zasadniczo istnieją dwa rodzaje pytań racjonalnych.

Jeden rodzaj racjonalnego pytania dotyczy powodu lub celu, dla którego pisarz coś pisze. Dlaczego Jude chciał to przekazać? Dlaczego to napisał? Dlaczego to podkreślił? Ale możesz także zadać racjonalne pytanie skierowane w stronę logiki tego, co jest napisane. Opisuje te osoby jako złe.

Rodzi się zatem pytanie, dlaczego według tego listu ci, którzy sprawiali kłopoty, byli tak całkowicie źli? Dlaczego tak się stało, zgodnie z logiką listu? Dlaczego, według tego listu, Bóg zdecydował się sprowadzić na nich tego rodzaju sąd? Miał związek przyczynowy pomiędzy ich grzechem, ich bezbożnością i sądem Bożym. Dlaczego Bóg zdecydował się sprowadzić na nich taki rodzaj sądu? Dlaczego pisarz, teraz tutaj, zajął się racjonalnymi pytaniami, które mają związek z celem pisarza, dlaczego pisarz w ten sposób opisał tych sprawiających kłopoty i dlaczego chciał przedstawić i podkreślić ten związek przyczynowy pomiędzy grzechem a sądem w sposób że ma? Dlaczego pisarz wspierał swoje napomnienia skierowane do czytelników kontrastującym opisem sprawiających kłopoty? A zatem, jakie są pełne teologiczne implikacje odpowiedzi na te ostateczne i racjonalne pytania? Ponownie, niekoniecznie odpowiadamy na te pytania w tym momencie, chociaż Judith jest na tyle krótka, że można przejść bezpośrednio do fazy interpretacji, ale na tym etapie po prostu dokonujemy obserwacji i zadajemy pytania, które następnie posłużą jako most do interpretacji. Wspomnieliśmy już, że mamy tutaj konkluzję, konkluzję epistolarną w wersecie 24, która w rzeczywistości jest przedstawiana jako doksologia.

Przypomnijcie nam tylko to, co tu mamy: „...teraz temu, który może was ustrzec przed upadkiem i z radością stawić was bez skazy przed obliczem swojej chwały, jednemu Bogu, naszemu Zbawicielowi, przez Jezusa Chrystusa Panie nasz, niech będzie chwała, majestat, panowanie i władza przed wszystkimi czasami, teraz i na wieki. Amen. To, co zauważyliśmy w wersetach od 5 do 23, to opis niebezpieczeństw i zagrożeń dla życia chrześcijańskiego oraz nawoływania do sprawiedliwego życia, co może następnie zostać faktycznie uzasadnione wersetami od 24 do 25. Werseły 24 i 25 mogą być powodem tego, co – mówi w wersetach od 5 do 23.

W wersetach 24 i 25 mamy zapewnienie o Bożej mocy, która zachowa wierzących: „...Temu, który ma moc uchronić was od upadku i stawić was bez skazy przed obliczem swojej chwały, z radością i pewnością mocy Bożej, aby zachować wierzących w sprawiedliwości przez całe życie, aż do tronu Bożego, i doksolologicznej chwały Bogu ze względu na chwalebna zbawczą moc Boga”. Innymi słowy, to, co tu macie, to zbawcza i zachowująca moc Boża w Chrystusie, która jest w rzeczywistości środkiem umożliwiającym wypełnienie nawoływań dotyczących sprawiedliwego życia. Namawiał ich, aby walczyli o wiarę raz na zawsze przekazaną świętym. Nawoływał ich, aby pamiętali o przepowiedniach apostołów.

Nawoływał ich, aby budowali się w najświętszej wierze, modlili się w Duchu Świętym, trwali w miłości Bożej, czekali na miłosierdzie Pana naszego Jezusa Chrystusa dla życia wiecznego, aby przekonali wątpiących, aby niektórych ocalić, wyrываяc ich z ognia, nad niektórymi zlitować się z bojaźnią, nienawidzić nawet szaty splamionej ciałem. Tutaj werseły 24 i 25 wskazują, że są w stanie to zrobić dzięki zbawczej i zachowującej mocy Bożej w Chrystusie. Dzięki temu są w stanie to zrobić i to jest uzasadnienie.

Dzięki temu są w stanie to zrobić. Oznacza to, że jest to zbawcza i zachowująca moc Boża w Chrystusie, która jest środkiem do wypełnienia nawoływań dotyczących sprawiedliwego życia, zarówno w wersecie 3, jak i w wersetach 24 i 25. Jest to dość istotne z teologicznego punktu widzenia, ponieważ sugeruje to w rzeczywistości, że opierając się na ich własnych ludzkich siłach, w rzeczywistości wcale nie są oni w stanie sprostać temu zadaniu, w ogóle nie są w stanie odpowiedzieć w odpowiedni i pomocny sposób tym bezbożnym osobom, które znalazły drogę do pośród nich, aby wypełnić nawoływania, jakie daje im Juda.

Nie mogą tego zrobić. Ale Bóg i Jego Chrystus są więcej niż zdolni do przygotowania tych czytelników do wypełnienia nawoływań i całkowitego przezwyciężenia niebezpieczeństw, jakie stwarzają przebywające wśród nich bezbożne osoby. Teraz ponownie chcemy zadać pytania dotyczące tych ostatecznych pytań.

W jaki sposób konkretnie i precyzyjnie wersety od 24 do 25 dostarczają wsparcia lub powodów zarówno opisu niebezpieczeństw dla życia chrześcijanina, w tym sądu nad bezbożnymi w kościele, jak i nawoływań do prawego życia? Nawiasem mówiąc, wersety 24 i 25 również uzasadniają wyrok na bezbożnych w tym liście, ponieważ sugeruje on tutaj, że bezbożni nie muszą być bezbożni. Oznacza to, że ich bezbożność jest w rzeczywistości obrazą łaski, obrazą odrzucenia i zaprzeczenia Bożej mocy, która jest im dostępna także do prowadzenia innego życia, życia ponad bezbożnością. Zatem boska moc i boskie zasoby są w rzeczywistości podstawą sądu nad grzechem.

Zatem znowu: w jaki sposób wersety 24 i 25, a zwłaszcza doksologiczne potwierdzenie chwalebnej mocy Boga w zbawieniu, doprowadzają księgę do punktu kulminacyjnego i oświetlają ją jako całość? Dlaczego racjonalne pytania, dlaczego pisarz w ten sposób wspierał lub opierał swoje opisy i napomnienia w wersetach od 5 do 23 tym zapewnieniem o Bożej mocy, aby zachować wierzących i tą doksologią uwielbienia Boga ze względu na Jego chwalebny zbawczą i zachowującą moc, mimo że tak jest, chociaż prawdą jest, że nie musiał tego mówić? Dlaczego było dla niego ważne, żeby to powiedzieć i to w ten sposób? Dlaczego w ten sposób podkreślił tę Boską moc jako środek wypełnienia wezwania zawartego w księdze? I jeszcze raz: jakie są tego konsekwencje? Oczywiście, tutaj, w księżce, mamy także do czynienia z ponownym powtórzeniem kontrastu. I zauważ, że w większości ksiązek występuje od trzech do sześciu lub siedmiu głównych relacji strukturalnych i to właśnie znajdujemy tutaj. Zauważysz jednak, że między czytelnikami a awanturnikami powraca biograficzny kontrast.

Czytelnicy są opisani jako święci, wersety 3 i 20, podczas gdy sprawiający kłopoty są tutaj opisani jako bezbożni, wersety 4, 15 i 18. Czytelnicy doświadczają lub oczekują miłosierdzia, wersety 2, 21, 23, podczas gdy sprawiający kłopoty doświadczają sądu lub oczekują go, wersety od 4 do 16. Czytelnicy są opisani jako nieskalani, werse 24,

podczas gdy ci, którzy sprawiają kłopoty, są opisani jako skalani i splamieni, wersety 8, 12 i 23.

Werset 20 opisuje czytelników jako tych, którzy się modlą w duchu lub od nich oczekuje się, że sprawiających kłopoty opisano jako pozbawionych ducha, werse 19. Czytelnicy stoją przed Bogiem, werse 24. Wersety 20 i 21 opisują czytelników, którzy nie są zadowolonymi z Boga, werse 22.

Sprawiający kłopoty potykają się lub odpadają, werse 6. Czytelnicy są zbawieni, to jest jego język, wersety 3 i 25. Sprawiający kłopoty zostają zniszczeni, także jego język, wersety 5, 7, 10, 11, 13 i 15. I tutaj ja W związku z tym kontrastem chciałbym zauważyć powtarzający się kontrast między czytelnikami a sprawiającymi kłopoty, rolę wstępu i zakończenia.

Zauważ, że wprowadzenie jest bardzo pozytywne dla czytelników. Powołani, umiłowani w Bogu Ojcu i zachowani dla Jezusa Chrystusa, niech rozmnożą się miłosierdzie, pokój i miłość. Konkluzja jest również bardzo pozytywna dla czytelników.

Temu, który może was ustrzec przed upadkiem i z radością stawić was bez skazy przed obliczem swojej chwały itd. Natomiast w wersety od 23 do 23 znajduje się negatywny opis przeciwników. Chciałbym również zwrócić uwagę na rolę słowa zachowane.

To samo greckie słowo jest używane w całym Terrell. Słowo zachowane tutaj, zwróć uwagę, jak powtarza się słowo zachowane, użyte raz, dwa, trzy, cztery, pięć, sześć razy, dwa razy w jednym wersecie, wersecie szóstym. Jednak w całej książce ta rola została zachowana.

Zauważ, że mówi się, że czytelnicy są strzeżeni przez Boga dla zbawienia i aby zachowywali siebie. Natomiast ci, którzy sprawiają kłopoty, są zatrzymywani przez Boga na potępienie, a sami się nie zachowali. Zatem keep jest używane naprawdę w taki sposób, aby podkreślić różnicę.

Czytelników trzyma się tylko dla jednego celu lub dla jednego. Bezbożni są trzymani do innego celu, a nie zatrzymują się dla siebie. Zatem słowo zachować jest tutaj bardzo, bardzo ważne.

I znowu stawiamy pytania, ostateczne, racjonalne i implikacyjne pytania w związku z tym. Jakie jest konkretne znaczenie każdej z tych głównych różnic i innych, które można jeszcze zidentyfikować między czytelnikami a sprawiającymi kłopoty? A może powinniśmy powiedzieć „bezbożni”, ponieważ takiego słowa używa do ich opisanie. Jak te główne różnice są ze sobą powiązane? I jak oświetlają się nawzajem? W jaki sposób rola wstępu i zakończenia wprowadzającego w odniesieniu do treści i

podjętego tematu przyczynia się do pogłębiania i oświeclania różnic pomiędzy czytelnikami a awanturnikami? Zatem wszystkie są pytaniami ostatecznymi.

Racjonalne pytanie brzmi: dlaczego zgodnie z logiką Księgi Judy istniały te różnice między czytelnikami a awanturnikami? Dlaczego opisałeś i rozwinąłeś te różnice tak jak on? I jakie są pełne teologiczne implikacje odpowiedzi na pytania ostateczne i racjonalne? Jednak i u nas powtarza się porównanie. Przeszły opis zła, zła lub sprawiających kłopoty jest wielokrotnie porównywany z obecnymi zjawiskami tych, którzy sprawiają kłopoty. Wskazuje na to wielokrotne użycie tych lub tych.

Zwróć więc uwagę, że w wersetach od piątego do siódmego masz opis przeszłości. Pragnę wam teraz przypomnieć, chociaż raz na zawsze zostaliście już w pełni poinformowani, że Ten, który wybawił naród z ziemi egipskiej, potem zniszczył tych, którzy nie uwierzyli. A aniołowie, którzy nie zachowali swojej pozycji, ale opuścili swoje właściwe mieszkanie, byli przez niego trzymeni w wiecznych łańcuchach w mroku otchłani aż do sądu wielkiego dnia.

Tak jak Sodoma i Gomora oraz okoliczne miasta, które również postępowały niemoralnie i oddawały się nienaturalnej żądzy, dają przykład, ponosząc karę wiecznego ognia, jednak w podobny sposób ci ludzie, to są obecni ludzie pośród was, w w podobny sposób ci ludzie w swoich snach kalają ciało, odrzucają władzę i znieważają chwalebnych. W podobny sposób przechodzi więc od opisu przeszłych zjawisk do terażniejszych zjawisk. Zauważcie, że On robi to samo w wersetach dziewiątym i dziesiątym.

Rozpoczyna się od opisu z przeszłości. Kiedy jednak archanioł Michał, walcząc z diabłem, spierał się o ciało Mojżesza, nie ośmielił się wydać na niego obelżywego wyroku, lecz powiedział: Niech cię Pan zgromi. A teraz zjawiska obecne.

Ale ci ludzie lub oni, którzy piętnują wszystko, czego nie rozumieją, i przez to, co znają instynktownie, podobnie jak irracjonalne zwierzęta, zostają zniszczeni. Znowu werset 11. Biada im, bo idą drogą Kaina i przez wzgląd na Kaina oddają się błędowi Balaama i giną w buncie Koracha.

To już przeszłość. Teraz porównanie z obecnymi zjawiskami. To są ci, którzy są skazą na uczcie waszej miłości, jak śmiało hulają razem, dbając o siebie, bezwodne chmury niesione przez wiatry, bezowocne drzewa późną jesienią, dwukrotnie martwe, wyrwane.

I czyni to samo w wersecie 14. O nich także prorokował Enoch w siódmym pokoleniu od Adama, mówiąc: Oto Pan przyszedł ze swoimi świętymi miriadami, aby wykonać sąd na wszystkich i aby przekonać wszystkich bezbożnych ze wszystkich ich bezbożnych uczynków, których dopuścili się w tak bezbożny sposób, i wszystkich

trudnych rzeczy, które bezbożni grzesznicy mówili przeciwko niemu. Widzisz, to przeszłość.

Teraz przedstawimy to zjawisko w drodze porównania. To narzekacze, malkontenci, podążający za swoimi pasjami, krzykliwi pocieszacze i schlebianie ludziom w celu uzyskania przewagi. I czyni to w końcu w wersetach 17 i 18.

Ale musicie pamiętać, umiłowani, przepowiednie apostołów naszego Pana Jezusa Chrystusa. Mówili wam, że w czasach ostatecznych będą szydercy podążający za swoimi bezbożnymi namiętnościami. Werset 19 to już przeszłość.

A teraz zjawiska obecne. To oni tworzą podziały, ludzie światowi pozbawieni ducha i tak dalej. Tak więc dawne opisy złych podróżników są następnie wielokrotnie porównywane z obecnymi zjawiskami tych bezbożnych pośród nich.

I znowu stawiamy pytania w tym zakresie. Jakie są konkretne punkty podobieństwa między opisami z przeszłości a zjawiskami obecnymi? A jakie jest znaczenie każdego z tych punktów podobieństwa? W jaki sposób te punkty podobieństwa oświetlają charakter tych bezbożnych, to znaczy, którzy są obecnie pośród was? W jaki sposób te poszczególne punkty podobieństwa są ze sobą powiązane i jak się wzajemnie naświetlają? Racjonalne pytania. Dlaczego ci bezbożni byli pod tym względem podobni do poprzednich opisów? Dlaczego w ten sposób przedstawiłeś i podkreśliłeś te podobieństwa i jakie są tego konsekwencje? Następnie oczywiście identyfikujemy kluczowe lub strategiczne obszary, które reprezentują główne zidentyfikowane przez nas relacje.

Jak widzieliśmy, wersety trzeci i czwarty przedstawiają oczywiście uszczegółowienie z uzasadnieniem i kontrastem. A wersety piąty, od 17 do 20 i 23 przedstawiają związek przyczynowy i kontrast z powtarzaniem się uzasadnienia oraz przedstawiają powtarzanie się kontrastu i powtarzanie porównania. Wersety 24 i 25 przedstawiają uzasadnienie za pomocą oprzyrządowania, a wersety pierwszy i drugi przedstawiają realizację przygotowań.

Zatem na podstawie listu zauważamy, że są to najważniejsze, kluczowe wersety. A potem wyższe krytyczne dane, tylko na podstawie samej książki. Pisarz przedstawia się jako Juda, brat Jakuba.

Najwyraźniej doskonale znał Stary Testament oraz pisma apokryficzne i pseudepigraficzne. Mógł więc być Żydem i szczególnie zaznajomiony z żydowskim apokaliptycyzmem. Odbiorcami byli ludzie wierzący, co jasno pokazuje, w dużej mierze zabiegający o sprawiedliwość Bożą.

Opisuje go jako powołanego, kochanego. Opisuje Boga jako naszego Boga, naszego mistrza, Jezusa Chrystusa. Mówi o naszym wspólnym zbawieniu i o Bożej mocy, która chroni przed upadkiem.

bezbożni w kościele niepokoił ich i uciskali. Mieli wcześniejszy kontakt z czytelnikiem, oczywiście z pisarzem, zgodnie z wersetami trzecim i piątym, i nawrócili się lub byli wychowywani pod świadectwem apostołskim. Pamiętajcie, umiłowni, przepowiednie apostołów naszego Pana Jezusa Chrystusa, jak wam mówili – mówi.

Okazją była osobista chęć napisania o powszechnym zbawieniu, ale też oczywiście obecności tych bezbożnych w Kościele i zauważamy, jak ich tu opisuje. Co więcej, data napisania mogła przypadać później niż wiek apostołów. Werset 17, ale musicie pamiętać, umiłowni, przepowiednie apostołów naszego Pana Jezusa Chrystusa, przynajmniej jakiś czas po posłudze apostołów, przynajmniej część z nich skierowana do czytelników Kościoła, ponownych czytelników listu .

Jeśli chodzi o inne ważne wrażenia, ton tej książki jest potępiający, zwłaszcza w opisie bezbożnych, ale także ton nadziei i zachęty, zwłaszcza wobec czytelników. Zauważamy, że pisarz dwukrotnie nawiązuje do materiału pozakanonicznego, prawdopodobnie lub pozornie z założenia Mojżesza i z 1 Henocha. Zauważamy, że ogólne stwierdzenie wersetów trzeciego i czwartego zaczyna się od wyrażenia, bardzo pragnąc napisać wam o naszym wspólnym zbawieniu.

To zdanie może mieć znaczenie dla książki, ale jego znaczenie jest tak naprawdę niejasne. Może to oznaczać, że choć bardzo chciałem Ci napisać o naszym wspólnym zbawieniu, uznałem za konieczne napisać Ci o czymś innym, wskazując w ten sposób na kontrast pomiędzy tym, co faktycznie napisał, a tym, co pierwotnie zamierzał napisać. Oznacza to, że to, co napisał, nie dotyczy naszego wspólnego zbawienia, ale czegoś innego, a mianowicie wezwania do walki o wiarę.

Ale to może oznaczać, że bardzo chciałem napisać wam o naszym wspólnym zbawieniu, pisałem do was, pisałem do was, wzywając do walki o wiarę, która byłaby nie tyle kwestią kontrastu, ile kwestią przyczynową. Ponieważ uznałem za konieczne napisać do Was, zachęcając do walki, ponieważ bardzo chciałem napisać do Was o naszym wspólnym zbawieniu, dlatego uznałem za konieczne napisać do Was, zachęcając do walki o wiarę raz na zawsze przekazaną świętych, co sugerowałoby, że to, co do nich pisze, dotyczy naszego wspólnego zbawienia. Cóż, w każdym razie jest to zasadniczo księga, przegląd Księgi Judy, którą tutaj mamy.

Mam nadzieję, że pomoże to w zilustrowaniu niektórych zasad, o których mówiliśmy w kontekście ankiety dotyczącej książek.

To jest dr David Bower w swoim nauczaniu na temat indukcyjnego studiowania Biblii.

To jest sesja 8, Przegląd książek, Jude.